

Journal of Education Studies

Volume 14
Issue 2 October-December 1985

Article 8

October 1985

การศึกษาในอุดมคติ...ของจีน

วัชรินทร์ ยัชฌน์ศรีสวัสดิ์

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal>

Part of the [Education Commons](#)

Recommended Citation

ยัชฌน์ศรีสวัสดิ์, วัชรินทร์ (1985) "การศึกษาในอุดมคติ...ของจีน," *Journal of Education Studies*: Vol. 14: Iss. 2, Article 8.

DOI: 10.58837/CHULA.EDUCU.14.2.8

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal/vol14/iss2/8>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Education Studies by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

การศึกษาในอุดมคติ...ของฉัน

วัชรินทร์ พิพัฒน์ศรีสวัสดิ์*

เมื่อเด็ก ๆ ฉันคงหลงใหลในการเรียนหนักหนา ทุ่มเทเวลา กำลังกายและใจทั้งหมดไปกับการท่องตำราอย่างไม่ลืมหูลืมตา ทำการบ้านซึ่งมีมากมายหลังซดหลังแข็งถึงดึกดื่น แข่งขันกับเพื่อนชิงความเป็นที่หนึ่งในชั้นเรียน เมื่อสอบได้คะแนนสูงสุดในบรรดาเพื่อนทั้งหมด ฉันก็ตั้งใจที่ได้ชนะเพื่อน ๆ ภาคภูมิใจในความเก่งของตัวเองเสียเหลือเกิน พวกครูอาจารย์ตลอดจนบรรดาพ่อแม่ ญาติพี่น้อง ก็พากันชมเชยฉัน รักใคร่ฉัน และต่างก็สนับสนุนให้ฉันขยันเรียนยิ่งขึ้น ฉันก็ทำและเป็นอย่างที่ได้รับการแนะนำสั่งสอนเรื่อยมา

ในขณะนั้น การศึกษาในความคิดของฉัน คือ การได้ฟังครูสอนวิชาความรู้ต่าง ๆ อย่างตั้งใจ กลับบ้านทำการบ้านอย่างเรียบร้อยครบถ้วน ท่องจำหนังสือให้ขึ้นใจเตรียมสอบ เข้าห้องสอบโดยพยายามทำข้อสอบให้ได้คะแนนมากที่สุด และเป้าหมายสูงสุดในการศึกษาของฉันในตอนนั้นก็ คือ การสอบให้ได้ที่หนึ่งและเลื่อนชั้นขึ้นไปเรื่อย ๆ ยิ่งกว่านั้น ฉันหวังจะได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย...สถานที่ที่ผู้คนจำนวนมหาศาลมุ่งมาดปรารถนาอยากได้สัมผัสมัน....และด้วยความพยายามอย่างยิ่งยวด ฉันสอบเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยได้ และก็ด้วยความอุตสาหะพากเพียรในการศึกษาด้วยวิธีการที่ฉันเคยปฏิบัติมาแล้วในวัยเด็ก ฉัน “ทำให้” ตัวเองสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยได้ด้วย “คะแนนสูง” เช่นเคย ฉันยังจำได้ว่า ขณะนั้นฉันมีความสุขเพียงไร

แต่...เมื่อฉันได้ก้าวมาสัมผัสกับชีวิตในความเป็นจริงแล้ว ฉันพบว่าการศึกษาตามแบบที่ฉันได้รับตลอดมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานนั้น ไม่อาจช่วยให้ฉันดำเนินชีวิตในสังคมภายนอกสถานศึกษาได้อย่างเป็นสุขเลย

---

* นิสิตปริญญาโท สาขาการศึกษานอกระบบ ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ฉันขาดความมั่นใจเมื่อไม่มีครูคอยแนะนำสั่งสอน
 ฉันสับสนในการแก้ปัญหาหาหนทางที่ประดังเข้ามาในชีวิต
 ฉันเสียใจที่ไม่สามารถทำงานหลายอย่างให้ลุล่วงไปได้ด้วยความรู้ที่ร่ำเรียนมา
 ฉันปวดคร้าวเมื่อพบว่าตัวเองไม่ได้เป็น “ที่หนึ่ง” อีกต่อไปแล้ว ฯลฯ

ฉันไม่อยากเป็นเช่นนี้ ฉันอยากพึ่งตัวเองให้ได้ ฉันอยากมีความสุขและสงบทั้งกายและ
 จิตใจ

ฉันเริ่มได้คิดและตระหนักว่า การศึกษาในรูปแบบที่ฉันยอมรับอย่างเทอดทูนเสมอมา
 นั้น....ไม่ใช่การศึกษาที่เหมาะสมกับฉัน และคนอื่น ๆ เลย

ฉันเริ่มตั้งคำถามกับตัวเองว่า

แท้จริงแล้ว การศึกษาคืออะไร?

เราศึกษากันไปทำไม?

การศึกษาที่ดี ที่เหมาะสม ที่มีคุณภาพ ที่สมบูรณ์แบบเป็นอย่างไร?

ฉันได้ยินคนอื่น ๆ หลายคนถามคำถามเดียวกันนี้ แสดงว่าพวกเขาพบปัญหาเหมือน
 ฉันใช่หรือไม่ พวกเขาคงเริ่มตระหนักแล้วว่า การศึกษาที่เป็นอยู่ในปัจจุบันมีข้อบกพร่อง ผิดพลาด
 และไม่เอื้อประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของเราเลย พวกเขาคงกำลังย้อนกลับมามองหาการศึกษาใน
 ความหมายที่แท้จริงของมันเช่นเดียวกับฉัน

ฉันเริ่มเข้าใจแล้วว่า การศึกษานั้นไม่ใช่เป็นการให้เนื้อหาพร้อมมูลมากมายให้จด ให้
 ท่องให้จำไปทำข้อสอบให้ได้มากที่สุด ไม่ใช่การแข่งขันชิงดีชิงเด่นเพื่อหวังคะแนนเป็นคนเก่งซึ่ง
 เป็นการส่งเสริมให้คนเราเห็นแก่ตัว เอรัดเอาเปรียบผู้อื่นโดยทางอ้อม ไม่ใช่การสอนให้เชื่อแต่
 สิ่งที่ครูสอนและทำตามที่ครูบอกโดยไม่มีความคิดของตัวเอง เพราะสิ่งเหล่านี้ ทำให้เราไม่มีความ
 คิดสร้างสรรค์ไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่มีอิสรภาพทางความคิดโดยพึ่งแต่ครูสอน รู้แต่เฉพาะที่
 คำรบอก อันจะส่งผลให้เราไม่สามารถทำความเข้าใจกับชีวิตและชาติทั้กษะที่จะนำไปใช้ประโยชน์
 ในการดำรงชีวิตประจำวันอย่างเป็นสุขด้วย

การศึกษาควรจะเป็นการให้ทักษะที่เราจะนำไปใช้ในการเรียนรู้และเข้าใจตัวเองและชีวิต ตลอดจนทักษะที่เราจะนำไปใช้ในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและสงบทั้งกายและจิตใจโดยไม่มีการให้เนื้อหายืดยาวไปท่องจำ ไม่มีการขู่เข็ญด้วยระบบการให้คะแนน ไม่มีการแข่งขันซึ่งกันและกัน ไม่มีการจำกัดผู้รับการศึกษา ฯลฯ

การศึกษาเช่นนี้จะช่วยให้เราเป็นตัวของตัวเอง เป็นอิสระจากความหวาดระแวงหรือความเกรงกลัวใด ๆ ก็ตาม มีอิสรภาพทางความคิด กล้าคิดกล้ากระทำด้วยตัวเองและสามารถพิจารณาวิเคราะห์สิ่งถูกผิดโดยเหตุผลของเราเองได้ ตลอดจนเอื้อเฟื้อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้เองคือทักษะที่เอื้อต่อชีวิตและการดำรงชีวิตในสังคมแบบคนที่พึ่งตัวเองได้และมีความสุข

บัดนี้ ฉันเฝ้าหวังอยากให้การศึกษาเป็นอย่างนี้ อยากให้คนรุ่นหลังฉันได้รับการศึกษาในรูปแบบที่เหมาะสมกับเขาอย่างที่เขาควรจะเป็น แต่ในสังคมปัจจุบันของเราจะมีทางเป็นไปได้หรือ?